

نگاه

اعتراض سهام‌داران در تالار شیشه‌ای «فساد و کدهای خاص» در معاملات بورسی

● **شرق:** ریزش دو هفته شاخص بورس در حالی رقم خورد که موج نارضایتی از این روند در میان سهام‌داران، درنهایت منجر به اعتراض به مسائلی شد که سهام‌داران معترض از آن با نام «فساد و کدهای خاص» در این نهاد یاد می‌کردند. تجمع‌کنندگان ضعف در بخشی نظارتی بورس، نبود سازوکار قانونی برخورد با استفاده‌کنندگان از اطلاعات نهانی را ازجمله دلایل اعتراض خود عنوان کردند. از میان هفت‌میلیون سهام‌دار حاضر در بازار سرمایه مشخص نیست چه تعداد متضرر شده‌اند، اما به گفته معامله‌گران در تالار، این تجمعات اغلب در زمانی به وقوع می‌پیوندد که روند کاهش شاخص کل بازار سرمایه طولانی شده باشد که این بار نیز چنین اتفاقی افتاد.

استفاده از اطلاعات نهانی، عامل اعتراض سهام‌داران

محسن قادری، تحلیلگر بازار سرمایه در رابطه با تجمع دیروز سهام‌داران بورس به «شرق» گفت: دیروز تعدادی از سهام‌داران که از تداوم ریزش شاخص و کاسته‌شدن از قیمت سهم‌های خود ناراضی بودند، دست به اعتراض زدند که آن‌طور که از اخبار به گوش می‌رسد، دستگیر شده‌اند.

وی درباره علت این اتفاق افزود: متأسفانه در میان سهام‌داران بورس، بزرگانی وجود دارند که سهام عمده در دستان آنهاست و پول‌های زیادی را ردوبدل می‌کنند که اکثر معاملات آنها براساس اطلاعات نهانی است که ناشی از غیرشفاف‌بودن بازار است. این مسئله را می‌توان از سهم‌هایی که آرام خرید و فروش می‌شوند و به یکباره برای آنها صف خرید ایجاد می‌شود، متوجه شد.

قادری با اشاره به اتفاقی که چندروز گذشته در بورس افتاد، اظهار کرد: روز بیستم اردیبهشت اتفاقی افتاد که شاید بتوان از آن به‌عنوان پدیده نادر در بورس یاد کرد. در این روز نماد لیزینگ ایرانیان به علت ظن استفاده از اطلاعات نهانی برای معاملات، متوقف و تمامی معاملات آن باطل اعلام شد که اتفاق بسیار مبارکی برای بورس محسوب می‌شود.

البته متأسفانه روند استفاده از اطلاعات نهانی در دیگر نهادهای پولی و مالی کشور مانند بانک‌ها نیز رخ می‌دهد، اما آنچه در بازار سرمایه تفاوت ایجاد می‌کند، سختی اثبات چنین اتفاقاتی است. چراکه امکان اثبات آنها از طریق مستندات وجود ندارد، اما از طریق دستکاری‌های استاد در بانک‌ها می‌توان تخلف‌ها را راحت‌تر شناسایی کرد.

تخلف در معاملات پتروشیمی مبین

محمد شکوری، تحلیلگر بازار بورس نیز به «شرق» گفت: زمانی که در بازار شرایط منفی وجود دارد و فشار روی سهام‌داران خرد است، حساسیت‌ها نسبت به عملکرد بازار بورس بالا می‌رود. یکی از دلایل این اعتراضات این بود که در نماد پتروشیمی مبین تقاضا بسیار بالا و عرضه بسیار محدود بود؛ درواقع پتروشیمی مبین توسط ۴۲ کد خریداری شده بود، درحالی‌که هزاران کد تقاضا داشت.

شکوری افزود: این مسئله موجب واکنش بازار به عملکرد سازمان بورس شد، چون سازمان بورس باید حافظ بازار سرمایه و پشتیبان سهام‌داران خرد باشد و موجب خروج نقدینگی از بازار نشود. ضمن اینکه بعد از توافق لوزان، موجی از خوشبینی ایجاد شد و تا حدودی این موج خوشبینی موجب ایجاد وجه معقول و اعتماد به بازار سرمایه شد. درواقع پس از آن خوشبینی سیاسی، خیلی به‌سرعت زبان سنگینی متوجه سهام‌داران شد و طاقت سهام‌داران به‌سر آمد و حالا با ازدست‌دادن یک‌سوم پول خود در عرض مدت زمانی کم، به زمین و زمان بدین شده‌اند.

وی با انتقاد از پرداخت تاوان سنگین از سوی سهام‌داران خرد ادامه داد: از طرفی ما شاهد عرضه وسیع، توسط شرکت‌های حقوقی بودیم که اینها به‌نوعی نفس بازار را گرفتند و زبان بسیار سنگینی را وارد کردند. با خروج نقدینگی توسط عرضه‌های حقوقی، زیر پای سازمان هم به‌نوعی خالی شد و سهام‌داران در این بازی تاوان سنگینی پرداخت کردند. متأسفانه این مسائل به‌گونه‌ای پیش رفت که برخی از نهادها در کمتر از یک ماه تا ۳۰درصد ریزش نشان دادند. در تمامی این موارد، سازمان بورس بی‌تقصیر نبوده است، چون باید مانع خروج نقدینگی از بازار می‌شد. دراین‌میان، رئیس سازمان بورس هم بی‌تقصیر نبود، چراکه بی‌تدبیری در عرضه پتروشیمی مبین به چنین مسائلی دامن زد.

چنین روندی، که به گفته کارشناسان هرازچندگاهی دامان سازمان بورس اوراق بهادار تهران را می‌گیرد، شاید هشدارى باشد که شفافیت اندک در معاملات بورسی را گوشزد کند. به‌نظر می‌رسد ضروری است مسئولان این نهاد نسبت‌به روشن‌کردن ابعاد این تخلفات وقت و سرعت عمل کافی نشان دهند.

بی‌هیچ مجامله، بسیار به این اندیشیدم که در این یادداشت، چه کسی را مخاطب اصلی خود بدانم؟ وزیر خارجه ایرانی یا روزنامه‌نگار ایرانی؟

مانده بودم اینها را که خواهید خواند با محمدجواد ظریف بگویم؛ مردی از جامعه سیاسی و حکومت که اینک هدایتگری یکی از دشوارترین و حیاتی‌ترین گفت‌وگوهای دیپلماتیک تاریخ معاصر ایران است و در این راه ناگزیر است یا با مخالفانی در داخل بیچد که آرامش بین‌المللی ایران را خوش نمی‌دارند یا پنجاه‌دریجه‌کسان و گروه‌ها و دولت‌هایی اندازد، خارج از ایران، که بوی خون و دود و خشونت و وحشت و جنگ را بیش از عطر سلم و صلح دوست می‌دارند و از محیط پرواز جغد شوم تخاصم جنگ بهره‌های فراوان دارند. وزیر خارجه‌ای که اینک در این مذاکرات استخوان خردکن باید با مجموعه‌ای از قدرتمندترین کشورهای جهان، در این بازار بولایی

پُرآشوب، که از منجیق فلکش تیر فتنه می‌بارد، بتواند به‌قدر وسع کشور، چنان کند که حاصل پایان کار، خشنودی خدا و رستگاری و سربلندی و احقاق حقوق ملک و ملت ایران باشد و خلاصی از انواع تهدیدهای تحریم‌خیز خشونت‌آمیز علیه دولت و ملت ایران. یا نسا! خطاب سخنم روزنامه‌نگار ایرانی باشد. روزنامه‌نگار ایرانی، زنان و مردانی از جامعه‌مدنی، کسانی که سال‌های طولانی است بار گران آگاه‌کردن جامعه از اخبار و وقایع را بر دوش گرفته‌اند و چون چشم‌بینای جامعه آنچه نهان و آشکار می‌گذرد را نظاره می‌کنند، تا به‌قدر وسع، عیان کنند آنچه را از ناراستی و دروغ و... می‌گذرد تا از این رهگذر ملک و ملت بتواند قدم‌هایش را برای بهروزی و سعادت، بهتر و آرام‌تر بردارد. طرفه آنکه همین جماعت روزنامه‌نگار که به حکم زمانه و جوانی توسعه روزنامه‌نگاری، جوانی خود را صرف این حرفه سخت و پرتعب کرده و می‌کنند، به‌جای آنکه برصذر نشینند و قدر ببندد، گاه عتاب‌آلوده‌ترین سخن‌ها را باید بشنوند و نیش طعنه‌ها بر جگر بگیرند و تبع تنبیه هر دل کشند. رنج‌ها ببیند، حتی گاه از ساد‌ترین حقوقی که دارند محروم بمانند یا بشوند و باز دندان بر جگر گیرند (این جگر از خا‌رها شد همچو پشت خارپشت).

نتوانستم انتخاب کنم

اما بعد! روزنامه‌نگار ایرانی، از وزیر خارجه ایرانی آزرده‌خاطر است. وزیر خارجه ایرانی، سخنی گفته است در مصاحبه‌ای با مصاحبه‌گر ورزیده و خبره آمریکایی، که از آن بوی انکار روزنامه‌نگاران بندی می‌آید و این را گروهی، کم یا زیاد، از روزنامه‌نگاران ایرانی، ناپسند دانستند. برخی هم را فراتر گذاشته وزیر ایرانی را به دروغ‌گویی و نقض عهد نانوشته و چندین رقم ناسازی دیگر متهم کردند و حتی دریغ و حس‌خودمندانه، هر که را هم که با نقد آنها علیه وزیر خارجه مخالف بود، به باد دشنام گرفتند.

برخی انتظار داشتند وزیر خارجه ایرانی، به هر بیان ببذیرد در ایران کسانی به‌خاطر نوشتن یا عقیده، از حق آزادی تن محرومند. برخی دیگر توقع داشتند وزیر خارجه ایرانی، به بیانی نرم، تأیید اگر نمی‌کند، دست‌کم انکار هم نداشته باشد. گروهی دیگر را انتظار این است که محمدجواد ظریف، با تمسک به چیزهایی مانند اصل استقلال قوا از پاسخ صریح طفره می‌رفت و....

وزیر خارجه ایرانی که در ظاهر خلاف این توقع‌ها دو، سه جمله گفته بود، به اندازه هریک از این توقعات و انتظا‌رها هدف قرار گرفت. کاه به دشنام کشیده شد. عده‌ای انتقادهای سخت بر او کردند و سخشن را حتی شرم‌آور خواندند. عده‌ای هم به گلیاه بسنده کردند و گذشت.

اما این ماجرا را چگونه باید ارزیابی کرد و این بخش از گفتار وزیر خارجه ایرانی در مورد روزنامه‌نگاری را چگونه و با چه معیاری باید سنجید؟ یک ملاک یا زاویه ورود به بحث، طرح این پرسش است که آیا کسی در ایران باعنوان روزنامه‌نگاری یا داشتن عقیده‌ای در زندان به‌سر می‌برد یا نه؟

زاویه دیگر این است که اظهارات وزیر خارجه، براساس روابط بین‌الملل و حقوق بین‌الملل و موقعیت او، مطابقت با وظایفی دارد که در عرف بین‌الملل برعهده یک وزیر خارجه است یا خیر.

در این بحث، نمی‌توان از زاویه اول، یعنی این منظر به بحث وارد شد که آیا در ایران روزنامه‌نگار زندانی و مشابه آن وجود دارد یا نه. نوع پاسخ به این پرسش، در جایی‌که سخن از اقدامات و سخنان وزیر خارجه است، بی‌اثر است. دلایل این حرف را در ادامه خواهم آورد. اصلا گفته شود که در ایران عده‌ای زندانی روزنامه‌نگار، سیاسی و عقیدتی وجود دارد. وزیر خارجه ایرانی، خاصه در شرایط کنونی، که همه با آن آشناییم، باید در مقابل چنین پرسش‌هایی، در مصاحبه، در مجامع و محافل رسمی، چه بگوید؟ از اینجاست که زاویه ورود دوم، اهمیت و ارزش و موضوعیت می‌یابد. برای این کار نیز به ناگزیر باید اول دانست وزیر خارجه چه سمنی است و در سطح روابط بین‌الملل چه موقعیت و اعتباری دارد. بخشی درازدامن و گسترده است و مجال طرح همه دقایقش نیست. لاجرم به ذکر چند نکته کوتاه و اساسی و بنیادین، به اشارتی، اکتفا می‌کنم.

از میان تمامی مقامات هر حکومت، دو سمت در روابط بین‌الملل از بقیه مهم‌تر است و در روابط بین‌الملل و سازمان‌های بین‌المللی رسماً به‌عنوان نماینده حکومت محسوب می‌شوند؛ اول، رئیس کشور است که بسته به نوع حکومت، ممکن است پادشاه یا رئیس‌جمهور یا نخست‌وزیر و... باشد. دیگری وزیر خارجه است. وزیر خارجه نماینده کل حکومت است، نه فقط قوه مجریه. ازاین‌رو، وزیر خارجه با تمام وزرا و حتی

دیگر مقامات حکومتی، متفاوت و متمایز است.

وزیر خارجه یک سمت سیاسی و رسمی حکومتی است. شخص وزیر، هرکه باشد، نمی‌تواند در موقعیت یک عضو جامعه مدنی رفتار و عمل کند. او باید به‌عنوان عضو ارشدی از حکومت، دولت متبوع خود را همه‌جا نمایندگی کند و به اقتضای همین موقعیت اقدام کند، یا سخن بگوید.

وظیفه اصلی وزیر خارجه، دفاع از منافع ملی دولت و کشور متبوع در روابط بین‌الملل و ارتقای آن است. هیچ وزیر خارجه‌ای نمی‌تواند در روابط بین‌الملل سخنی بگوید یا عملی انجام دهد که دولت و کشور متبوع او را در عرصه بین‌المللی در تنگنای مسئولیت‌های ناشی از اتهام نقض مقررات بین‌المللی قرار دهد یا اسباب تصمیم‌گیری علیه دولت متبوعش را فراهم آورد.

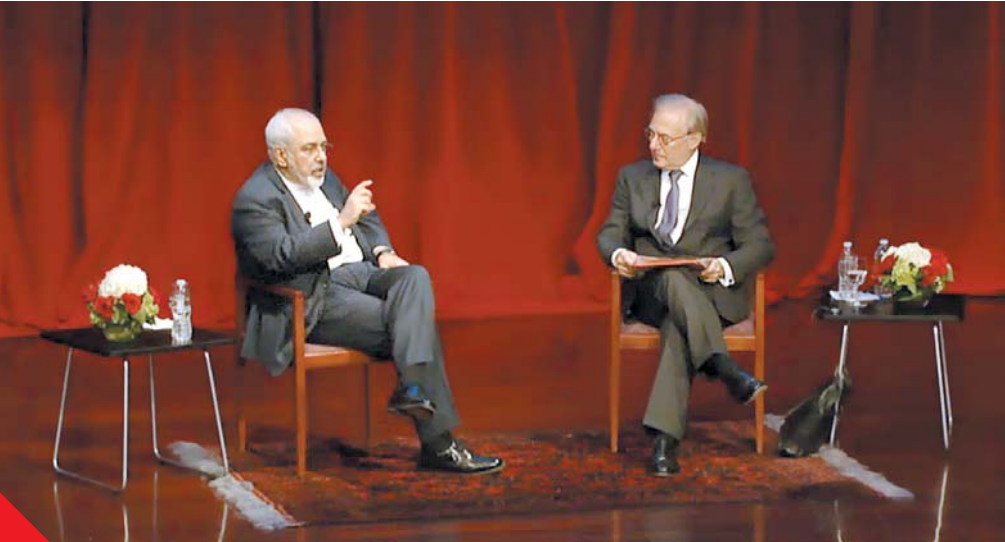
اظهارات وزیر خارجه، از حیث حقوقی، مسئولیت‌آور و کاملاً قابل استناد است. به این معنا که اگر وزیر خارجه چیزی بگوید که دلالت بر نقض تعهدات بین‌المللی دولت متبوع داشته باشد، مراجع بین‌المللی می‌توانند با استناد به آن سخنان، علیه دولت همان وزیر تصمیم‌گیری کنند. این از اصول مهم حقوق بین‌الملل است.

آخرین نکته نیز راجع است به موضوع «اخلاق» در روابط بین‌الملل، اگرچه تلخ و دوست‌ناشدنی است، ولی واقعیت همیشگی و مسلم روابط بین‌الملل این است که روابط بین‌الملل برپایه «قدرت» طراحی و تنظیم و اجرا می‌شود نه اخلاق. در خیلی از موارد، اصول اخلاق جایی در روابط بین‌الملل ندارد. «دروغ» در روابط بین‌الملل نه‌تنها کمیاب نیست، بلکه در هر کجا منافع ملی دولت‌ها اقتضا کند، رایج است. می‌توانیم نسبت‌به این واقعیت معترض و منزجر باشیم و بر آن افسوس خوریم، اما نمی‌توانیم در عمل در روابط بین‌الملل، این رویه پنهان و ناگفته و مکتوم را نادیده بگیریم. موارد زیادی بوده است که دولت‌ها، خصوصاً دولت‌های بزرگ، اقدامات یا گفتارهایی داشته‌اند که خطابودن و مجرمانه‌بودن آنها در جهان برملا شده است، اما نمی‌توانید وزیر خارجه‌ای را بیایدید که برای توجیه این مرجعی آن را پذیرفته باشد و به تخلف دولت متبوعش ادعان کرده باشد و به انواع روش‌ها از آن طفره نرفته باشد. اینها به حکم وظیفه و عرف عمل می‌کنند. یک وزیر خارجه با یک رئیس دولت نمی‌تواند به استناد اخلاق بایستد و اعلام کند دولت او مقررات ملی یا بین‌المللی را نقض کرده است. اشتباه نشود این سخن را، نه از باب تجویز اقدام غیراخلاقی، بلکه فقط به‌عنوان بیان واقعیت روابط بین‌الملل عرض کردم. دولت‌ها و مقاماتی مانند رؤسای کشورها و وزرای خارجه، هرکجا هم اقداماتی خطایی مرتکب شده باشند، با انکار خطا، آن را به‌نوعی توجیه می‌کنند.

اینک این پرسش را باید مطرح کرد که وزیر خارجه ایرانی، محمدجواد ظریف، در چنین موضوعی چه پاسخی می‌توانست بدهد؟ به یاد داشته باشیم که در این ايام، شرایط ایران در روابط بین‌الملل چگونه است. عرصه روابط بین‌الملل، عرصه‌ای است که از هر حیث تابع اصول و قواعد و منطقی متفاوت از صحنه سیاسی داخلی است. همچنین فراموش نکنیم که امروز محمدجواد ظریف چه وضعیت و موقعیت دشواری، خصوصاً در مذاکرات با +۱ دارد و چه فرایند جان‌فرسای پُرمخاطره‌ای را باید مدیریت و راهبری کند، فرایندی که منافع ملی ایران هسته قانونی آن است. اینجا موضوع بحث، شخص محمدجواد ظریف نیست، بلکه مهم، سمت اوست، یعنی وزیر خارجه ایران. بحث بر سر دفاع از محمدجواد ظریف نیست. بحث بر سر موقعیت وزیر خارجه و مسئولیتی است که او برعهده دارد. او به‌عنوان وزیر خارجه، نمی‌توانسته است، چیزی، به تصریح با اشاره بگوید که دلالت بر وجود زندانی روزنامه‌نگار یا عقیدتی داشته باشد. او نماینده جامعه مدنی نیست که، درست یا غلط، بگوید در ایران چنین زندانیانی وجود دارد یا خیر. او وزیر خارجه است. نماینده حکومت است. سخن او از نظر بین‌المللی، حیجت دارد و قابل استناد است. نگاهی مختصر به روبه آرای بین‌المللی این نکته دقیق را به‌وضوح روشن می‌کند.

۱۹۲۶. دیوان دائمی دادگستری بین‌المللی، در جامعه ملل، در دعوای بین دولت‌های نروژ و دانمارک بر سر حاکمیت بر جزیره گرولند، به‌نفع دولت دانمارک رأی داد. یکی از مستندات این رأی اظهارات وزیر خارجه وقت دولت نروژ در یک سخنرانی (یا مصاحبه) بود. در اظهارات خود سخنانی گفته بود که حکایت از قبول سابقه ۱۰ سال حاکمیت دولت دانمارک بر این جزیره داشت. این اظهارات، یکی از مستندات تصمیم

سیاست

روزنامه‌نگار ایرانی، وزیر خارجه ایرانی

کامییز نوروزی - حقوق‌دان

دیوان به‌نفع دانمارک و به زیان نروژ بود. در موردی دیگر، در اوایل دهه ۲۰، دولت استرالیا، علیه دولت فرانسه دعوایی در دیوان بین‌المللی دادگستری مطرح کرد. خلاصه دعوا این بود که آزمایشات اتمی دولت فرانسه در جوّ بالای اقیانوس آرام جنوبی، موجب آلودگی آب‌وهوایی آن منطقه شده است. چندی بعد، رئیس‌جمهور وقت فرانسه با صدور دستورالعملی این آزمایشات را ممنوع کرد. دیوان در ۱۹۲۴، این دستورالعمل را به‌منزله متعهدشدن دولت فرانسه برمنبای تعهد بین‌المللی فرانسه دانست. موارد دیگری مشابه همین پرونده‌ها، از جمله شناسایی مسئولیت دولت در موضوع سفارت آمریکا در ایران، توسط دیوان بین‌المللی دادگستری در ۱۹۸۰، به‌دلیل اظهارات مقامات دولتی مبنی‌بر تأیید این عمل، وجود دارد. این نمونه‌ها به‌خوبی حکایت از آن دارد که اظهارات رؤسای کشورها و وزیر خارجه، در مراجع بین‌المللی، به‌راحتی می‌توانند مستندی برای تصمیم‌گیری علیه یک دولت باشند. به‌راحتی می‌توان فهمید که پاسخ مثبت وزیر خارجه ایرانی به پرسش چارلی رز، چه آثار گسترده و مهمی می‌توانست علیه ایران بیاورند. نیز به یاد داشته باشیم وظیفه وزیر خارجه، دفاع از منافع ملی است. هیچ وزیر خارجه‌ای نمی‌تواند مرتکب چنین خطای بزرگی شود که مستندی علیه دولت متبوع خود به مراجع بین‌المللی بدهد، اگر ظریف چنین می‌کرد آیا به منافع ملی خدمت کرده بود؟ تنها در صورتی

می‌توان به این سؤال پاسخ مثبت داد که گفته شود تصمیمات و اقدامات بین‌المللی علیه ایران، به سود منافع ملی ایران است. این گزاره‌ای است که سابقه روابط بین‌الملل در مورد کشورها و به‌ویژه سال‌های اخیر ایران، اصلاً آن را تأیید نمی‌کند. تلاش‌های پیگیرانه دولت، و واکنش‌های همگانی برای توفیق مذاکرات و رفع انبوه فشارها و تحریم‌ها نیز گواه همین است.

از سوی دیگر، ظریف را متهم به دروغ‌گویی می‌کنند و دراین‌طریق چنان به شتاب می‌روند، کوبی وزیر خارجه ایرانی بزرگ‌ترین خیانت را به تاریخ اخلاق کرده است. اصلاً گیرم در آنچه ظریف در پاسخ به مصاحبه‌گر گفته است، دروغ باشد، مگر عرصه روابط بین‌الملل، صحن مسجد و کلیسا و پاکان دهر؟ مگر جولانگاه مقدسین و پاکان دهر؟ مگر

همه راست می‌گویند. آیا ایالات متحده آمریکا در ادعای خودش مبنی‌بر وجود سلاح اتمی در عراق برای توجیه تهاجم نظامی به این کشور، راست گفت و پس از آن هم که برملا شد ادعای آمریکا دروغ بود، کسی از مقامات دیپلماتیک آمریکایی این دروغ‌گویی را پذیرفت؟ اخلاق فضیلتی بزرگ است، اما تدبیر و عقل هم فضیلت بزرگی است. در همان مصاحبه، مصاحبه‌گر از آنچه ظریف در مورد اسرائیل می‌گوید طفره می‌رود و می‌گریزد. نمی‌خواهم به فلسفه اخلاق وارد شوم، که البته کار من هم نیست، اما وقتی بدانی که از سخن راست تو برای سرکوب تو، یا بیارای تو یا ملت تو بهره خواهند برد، آیا بازهم راست‌گویی فضیلت است؟ اگر از یک اسیر بپرسند که هم‌زمانت کجاند، و به دروغ بگوید نمی‌دانم، آیا کارش غیراخلاقی است چون دروغ گفته است؟ آیا باید راستش را بگوید تا بریزند و یارانش را هم چون او بگیرند و...! این نه اخلاق که حماقت است. و عقل و تعقل هم خود فضیلت است. محمدجواد ظریف، به‌عنوان وزیر خارجه، می‌داند هر سخنش چه در جریان مذاکرات ایران و غرب و چه در مسائل حقوق بشر، همواره مورد توجه است. او می‌داند جریان‌های مخالف بهبوسد روابط ایران و غرب، جریان‌هایی که در تلاش برای توسعه و گسترش مشکلات داخلی و بحران‌های بین‌المللی ایرانند، از کمترین امکان هم برای کارهای خود بهره می‌برند.

ادامه در صفحه ۱۹

منهای پایتخت

دلیل لغوسخترانی فریدون عباسی در اصفهان

● **ایرنا:** فرمانداری اصفهان در اطلاعیه‌ای اعلام کرد: فریدون عباسی، رئیس سابق سازمان انرژی هسته‌ای، بنا به تصمیم شخصی در مسجد سید اصفهان پیرامون بیانیه سوئیس سخترانی نکرد. فرمانداری اصفهان درخصوص انتشار خبر جلوگیری از سخنرانی عباسی توسط این فرمانداری، افزود: دکتر عباسی پس از مطلع‌شدن از نوع برنامه‌ریزی از حضور در جلسه ذکرشده خودداری کرد. این بیانیه با اشاره به اینکه بسیج اصناف و انجمن اسلامی بازار اصفهان پیش از برگزاری مراسم، دخالت و ارتباط خود در برنامه‌ریزی برای انجام سخنرانی پیرامون بیانیه سوئیس در مسجد سید اصفهان را تکذیب کردند. اضافه کرد: هیچ شخصیت حقیقی و حقوقی مسئولیت برگزاری این مراسم را برعهده نگرفته است. بنابراین غیرقانونی‌بودن مراسم فوق‌الذکر توسط فرمانداری اصفهان اعلام شد.

برند حلال ایران باید جهانی شود

● **فارس:** اراک: آیت‌الله قربانعلی دری نجف‌آبادی، نماینده ولی فقیه در استان مرکزی، گفت: برند حلال ایرانی باید به‌عنوان تابلویی آرام‌بخش و کارآمد برای تمام کشورهای اسلامی و غیراسلامی مطرح شود. او امنیت غذای سالم را در گرو ذبح اسلامی و رعایت موازین اسلامی و بهداشتی دانست و تصریح کرد: هوا، آب و غذای سالم سه مورد مهم و تأثیرگذار در زندگی بشر هستند که غذا و آب سالم در کشور ما به‌صورت جدی مورد توجه قرار دارد. او تأکید کرد ایران قابلیت تبدیل‌شدن به برند حلال را در دنیا دارد.

بیش از یک تن مواد مخدر در کرمانشاه کشف شد

● **تسنیم:** علی شمشیری، دبیر شورای هماهنگی مبارزه با مواد مخدر استان کرمانشاه، گفت: یک هزار و ۸۳۰ کیلوگرم مواد مخدر از ابتدای امسال تاکنون در کرمانشاه کشف شد. او افزود: در سال گذشته بیش از شش هزار نفر از قاچاقچیان و فروشندگان مواد مخدر در استان کرمانشاه دستگیر شدند و بر اساس قانون با آنها برخورد شد. او درباره تعداد کمپ‌های غیرمجازی که در سال گذشته در استان شناسایی شدند، گفت: ۱۰ کمپ غیرمجاز در کرمانشاه در سال گذشته شناسایی شد که براساس ضوابط قضایی با آنها برخورد شد.

تجربه لحظات گرم و صمیمی

در شعبه نیاوران

نیاوران: خیابان دکتر باهنر (نیاوران)
قبل از دوراهی درازشیب

تلفن : ۰۲۷۷۲۴۴۰-۰۲۷۷۲۴۴۰

www.leon1960.com